

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullón

STUDIUL 13 EVANGHELIA VEȘNICĂ

Acesta este ultimul studiu din această serie din cartea lui Iacov. Așa cum am spus și la începutul acesteia, mulți cred că epistola lui Iacov nu a fost inspirată de Dumnezeu. De ce? Din cauza accentului pe care Iacov îl dă faptelor. Martin Luther, spre exemplu, un mare apărător al îndreptării prin credință, considera epistola lui Iacov drept o „epistolă de paie”. De aceea, în acest studiu vom vedea ce zice Iacov și alți scriitori ai Bibliei referitor la Evanghelia. Evrei 4, 2 spune:

„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit”.

Autorul epistolei spune că vestea bună a Evangheliei a fost predicată și celor din Vechiul Testament, dar aceștia nu au înțeles despre ce era vorba. Trebuie subliniat faptul că Evanghelia nu se află doar în Noul Testament. Evanghelia este veșnică. Apocalipsa 14, 6 spune că îngerul care a apărut în scenariul profetic al ultimelor zile a făcut-o pentru a predica Evanghelia veșnică. Această Evanghelia a fost anunțată omului imediat după ce a intrat păcatul în lume. Ființa umană era pierdută din cauza păcatului; păcătuse și plata păcatului atârna deasupra capului ei. Atunci intervine Dumnezeu pentru a face pentru bărbat și femeie ceea ce ei nu puteau face. A fost înjunghiat un miel, al cărui sânge a curs și din acea zi, sângele Mielului lui Dumnezeu care șterge păcatul din lume udă fiecare pagină a Scripturii. După moartea mielului în Eden, pielea acestuia a fost folosită pentru a acoperi goliciunea lui Adam și a Evei. În tot acest proces omul nu a făcut nimic, ci doar Dumnezeu. Omul a primit totul prin credință. Aceasta este Evanghelia. Evanghelia este vestea bună care ne spune că în ciuda faptului că noi distrugem totul, Dumnezeu are o soluție pentru problema păcatului în care ne cufundăm în mod voluntar. Această Evanghelia este prezentă în fiecare amănunt din Vechiul Testament, în fiecare întâmplare, în fiecare poruncă. De la porunca pe care a primit-o Avraam de a-și sacrifica fiul până la uneltele din sanctuar, ceremonia sacrificiilor din Israel care se făceau în fiecare zi, tot, absolut tot, anunță Evanghelia veșnică.

Acel miel care își vărsa sângele era simbolul Mielului lui Dumnezeu, care, într-o zi urma să-și verse sângele pentru noi, pe crucea de la Golgota. Din nefericire, poporul Israel, la un moment dat a pierdut din vedere Evanghelia, păstrând în schimb un munte de amănunte, reguli și norme. De aceea, autorul epistolei spune că „nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit”. Noi ar trebui să fim foarte atenți, ca nu cumva, la un moment dat, să-L pierdem din vedere pe Isus și să ne concentrăm doar asupra faptelor care însoțesc credința autentică.

În a doua parte a acestui studiu vom vedea problema lui Israel. Într-o anumită ocazie, Isus a spus ceea ce este scris în Matei 5, 20:

„Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

La ce neprihănire se referea Învățătorul? La neprihănirea faptelor. Poporul iudeu era fascinat de fapte; în afară de cele zece porunci și de alte multe legi ceremoniale, civile și sanitare, ei mai făcuseră multe alte legi, care erau înregistrate în Talmud. Talmudul, la rândul lui avea două cărți: prima carte era Mișna, în care se aflau regulile create de tradiție și a doua carte era Ghemara, în care se comentau și explicau regulile din Mișna. Ei erau foarte exigenți în împlinirea regulilor din Mișna. Tânărul bogat, referindu-se la cele zece porunci, i-a spus într-o zi lui Isus: „le-am păzit din tinerețea mea”. Și cu toate acestea, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Mai mult decât atât, El a spus două pilde: cea a fiului risipitor și cea a fariseului și a vameșului. Prin acestea, Isus a vrut să spună că acela care crede că stă bine doar pentru că îndeplinește totul, de fapt, este pierdut. Fiul risipitor nu era conștient de starea sa până când a ajuns într-o situație extremă și doar atunci a recunoscut faptul că nu era demn de a fi numit „fiu” și se mulțumea să fie slujitor. Fariseul din pildă a ieșit din templu crezând că este bun, dar

inima lui era goală pentru că faptele bune pe care le facem satisfac probabil așteptările oamenilor, dar nu și cele divine. Evanghelia presupune mai mult decât ascultare.

Să vedem ce spune Pavel acum, cel mai mare apărător al îndreptăririi prin credință. Înainte de a se întâlni cu Isus, Saul din Tars era un bun iudeu. Chiar el spune în Filipeni 3, 4-6 următoarele:

„Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană”.

Atunci când Saul s-a întâlnit cu Isus și-a dat seama că toate acestea nu foloseau la nimic. Salvarea nu depinde de aceste amănunte legate de comportament, oricât de importante ar fi ele. Pavel a înțeles acest lucru, dar din nefericire, mulți iudei nu au înțeles. Corinteni 3, 14-16 spune:

„Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată”.

Mă impresionează expresia „ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul”. Cheia pentru a înțelege Evanghelia este întoarcerea, convertirea, dar această întoarcere nu o poate face omul, ci este lucrarea Duhului Sfânt. Cineva poate fi convins de doctrină, dar acest lucru nu înseamnă că este convertit în mod necesar. Acesta era cazul lui Nicodim. El era un maestru în ceea ce privește teoria, dar când Isus i-a spus că trebuie să se convertească, nu a acceptat acest lucru și a plecat. Dar eu am înțeles Evanghelia? Sau vorbesc despre Isus ca și cum El este un amănunt iar ceea ce contează pentru salvarea mea este comportamentul meu bun? La această întrebare trebuie să răspundem fiecare în parte.

Haideți să vorbim acum despre legăminte. Aceasta este a patra parte a studiului. În mare, există două legăminte. Primul a fost făcut între Dumnezeu și Adam și Eva, în starea lor perfectă. Primii noștri părinți, în starea lor perfectă, nu aveau nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a asculta. Ei erau perfecți, capabili să asculte, pentru că aveau în ei tendința naturală de ascultare. Păcatul era contrar naturii lor. Și atunci de ce au păcătuit? Lucrul acesta este o taină, dar în momentul în care au păcătuit au pierdut natura lor perfectă și au luat-o pe cea păcătoasă. Cu această natură păcătoasă le era imposibil să asculte. Partea rea este că după ei, toate ființele umane s-au născut cu natura păcătoasă. Atunci a apărut cel de-al doilea legământ. Al doilea legământ a fost făcut între Dumnezeu și ființele umane care nu pot asculta. Aici intervine harul. „Tu nu poți”, spune Dumnezeu, „dar ai încredere în harul Meu”.

Dar ce s-a întâmplat cu Israel? Atunci când Dumnezeu le-a arătat principiile Sale veșnice, ei, în loc să intre în legământul cel nou, unde este necesar harul, ei au intrat în cel vechi, unde nu este necesar harul. Ei au spus că vor face tot ce le-a poruncit El, dar nu a fost așa. De aceea, Evrei 8, 9-10 spune:

„nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-apăsas de ei, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu”.

Observi? Dumnezeu nu vrea ca omul să încerce să fie bun prin propriile eforturi. Oricât de multe ar face, nu va putea fi bun din cauza naturii sale păcătoase. Dumnezeu vrea să pună principiile Sale în inima omului, pentru ca acesta să asculte în mod natural. Aceasta este lucrarea de convertire.

Ajungem la ultima parte a studiului, unde vom vorbi despre Evanghelia în timpul sfârșitului. Apocalipsa 14, 6 spune:

„Și am văzut un alt înger, care zbură prin mijlocul cerului cu o Evanghelia veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui

norod”.

Dragi prieteni, acest înger simbolizează grupul de mesageri care predică ultima avertizare lumii și anume, Evanghelia veșnică. Alt text care menționează misiunea Bisericii în timpul din urmă se află în Apocalipsa 10, 7:

„ci, că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor”.

Acest verb „a vesti”, în original este „evangeliso” și înseamnă a vesti Evanghelia. Misiunea Bisericii din zilele noastre este vestirea Evangheliei veșnice. Nu este vorba despre Evanghelia Noului Testament și nici a Vechiului Testament, ci de Evanghelia veșnică și completă a lui Dumnezeu. Această Evanghelie are două aspecte. Primul aspect este cauza salvării, ceea ce a făcut Isus pe cruce pentru noi. Al doilea aspect este rezultatul salvării și anume ascultarea de principiile eterne ale Legii. Pe de-o parte, a predica doar despre har fără a menționa ascultarea, supunerea este ca și cum am predica doar jumătate din Evanghelie. Pe de altă parte, a predica despre rezultat, adică ascultarea, fără a predica despre har înseamnă că nu am înțeles Evanghelia. Această Evanghelie veșnică se bazează atât pe Vechiul, cât și pe Noul Testament. Isus nu a venit pe pământ pentru a aduce o Evanghelie nouă, ci pentru a ne aminti Evanghelia adevărată, care fusese uitată de poporul Israel. Israeliiți părăsiseră adevăratul sens al sacrificiilor și păstrasera doar un ritual gol, încrezându-se în propriile eforturi pentru salvare. Același pericol pânđește și Biserica de astăzi. Isus spune:

„Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale”.

Dragi prieteni, cu toate că Iacov pune accentul pe faptele din viața creștinului, crede cu tărie în Evanghelia harului. De aceea spune în capitolul 1, versetele 16 și 17:

„Nu vă înșelați preaiubiții mei frați: orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”.

Este ca și cum ar spune „nu vă înșelați, deși ascultarea face partea din viața creștină, totul vine de la Dumnezeu, prin harul Său, iar El nu se schimbă niciodată și nici Evanghelia, pentru că aceasta este Cuvântul Lui”. Nouă nu ne rămâne decât să primim salvarea, prin har, prin credință.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere de Astrid Daulia T. Dinescu
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com